

Sygn. akt. IV Ka 1081/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Hilla - sprawozdawca

Sędziowie SO Adam Sygit

SO Wiesław Juchacz

Protokolant st. sekr. sądowy Aleksandra Deja - Lis

przy udziale Ewy Łączkowskiej- prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2014 roku

sprawy **A. W.**

oskarżonego z art. 178a§2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 1 października 2013 roku sygn. akt II K 393/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Inowrocławiu do ponownego rozpoznania.

IV Ka 1081/13

UZASADNIENIE

A. W. został oskarżony o to, że 30 kwietnia 2013 roku o godz. 20.10 na ul. (...) w P. kierował rowerem po drodze publicznej (droga wojewódzka nr (...)) będąc w stanie nietrzeźwości, gdzie podczas pierwszego badania o godz. 20.15 stwierdzono 0,71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a podczas drugiego badania o godzinie 20.31 stwierdzono 0,77 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu wyrokiem z 1 października 2013 roku (sygn. akt II K 393/13) uznał oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 178a § 2 k.k. i za to, na podstawie cyt. przepisu ustawy, wymierzył mu karę 2 miesięcy ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Niniejszy wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcia odnośnie kosztów obrony z urzędu, a także kosztów sądowych w sprawie.

Powyższy wyrok został zaskarżony w trybie apelacji przez prokuratora, który, powołując się na podstawę odwoławczą określoną w art. 438 pkt 1 k.p.k., wyrokowi temu zarzucił obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 42 § 2 k.k. statuującego obowiązek orzeczenia owego środka karnego wobec nietrzeźwego sprawcy przestępstwa przeciwko

bezpieczeństwu w komunikacji. W konkluzji prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego niniejszego środka karnego na okres roku.

Prokurator obecny na rozprawie odwoławczej zmodyfikował powyższy wniosek apelacji, domagając się uchylenia wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Niniejsza apelacja okazała się zasadna, skutkując koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, acz głównie z powodów zgoła odmiennych, a wynikających ze zmiany stanu prawnego, związanego z treścią przepisów ustawy z 27 września 2013 roku o zmianie ustawy kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247).

Jak wspomniano, zarzucany oskarżonemu czyn datowany jest na 30 kwietnia 2013 roku, natomiast niniejszą apelację wywiedziono 30 października 2013 roku (vide prezentata w Sądzie Rejonowym w Inowrocławiu). Tak zatem, stan prawny w zakresie zakresu penalizacji tego rodzaju zachowań zmienił się z dniem wejścia w życie przepisu art. 12 pkt. 3 cyt. ustawy, mocą którego zdepenalizowano tego rodzaju działania jako przestępstwo i równocześnie zgodnie z treścią art. 2 pkt 3a) do Kodeksu wykroczeń dodano przepis art. 87 § 1a), statuujący takowy czyn jako wykroczenie. Zmiany te weszły w życie z upływem 14 dni od dnia ogłoszenia z dniem 9 listopada 2013 roku). W konsekwencji, w chwili obecnej czyn ów stanowi wykroczenie penalizowane treścią wzmiankowanego przepisu art. 87 § 1a) k.w.

W przedmiotowym postępowaniu sąd orzekający wymierzył oskarżonemu, przewidzianą uprzednio ustawą karę ograniczenia wolności, tymczasem w chwili obecnej, sankcja za przedmiotowe wykroczenie nie przewiduje wymierzenia sprawcy takowej kary. Czynom zagrożony jest bowiem karą aresztu, bądź karą grzywny. Przy czym, obecny stan prawny także statuuje w takim wypadku możliwość orzeczenia środka karnego w zakazu prowadzenia pojazdów, innych aniżeli określone w § 1 - art. 87 § 4 k.w.).

Taki stan rzeczy wespół powoduje, że sąd odwoławczy uznał, że sąd pierwszej instancji winien ponownie przeprowadzić postępowanie w niniejszej sprawie, w takim zakresie, w jakim uzna to za konieczne, i po dokonaniu prawidłowej karnoprawnej subsumcji zarzucanego wymienionemu czynu, rozstrzygnie także o rodzaju i zakresie odpowiedzialności prawnej, przystającym do stopnia zawinienia sprawcy, stopnia społecznej szkodliwości czynu, uwzględniając także wszystkie, tak przedmiotowe jak i podmiotowe okoliczności tegoż czynu zabronionego.

Orzeczono zatem jak w części dyspozytywnej wyroku.